

Sygn. akt II CSK 298/07

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz

w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej T.
przeciwko Państwowemu Przedsiębiorstwu Użyteczności Publicznej
"P." w
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 sierpnia 2007 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 8 grudnia 2006 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Powódka – Gmina Miejska T. wezwana do usunięcia braków skargi kasacyjnej przez dołączenie dwóch jej odpisów, braków nie usunęła w terminie i wniosła o przywrócenie terminu do dokonania tej czynności. Sąd Okręgowy w K., postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2007 r., uwzględnił wniosek i przywrócił termin. W ocenie Sądu Najwyższego uczynił to niezasadnie.

Wezwanie do usunięcia braków prawidłowo wysłane zostało do pełnomocnika powódki – radcy prawnego J.M. (art. 136 § 3 k.p.c.). W sytuacji, gdy nie wskazał on adresu dla doręczeń, wezwanie skierowane zostało na adres siedziby powódki, jako adres miejsca pracy pełnomocnika w rozumieniu art. 138 § 2 k.p.c. Jak wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru, wezwanie w dniu 14 marca 2007 r. odebrała R.R. – Inspektor w Biurze Obsługi Klienta powódki (k. 469). Stosownie do art. 138 § 2 k.c. doręczenie to było skuteczne, jako dokonane do rąk osoby upoważnionej do odbioru pism skierowanych na adres powódki. Błędne jest przekonanie powódki, że R.R. nie była osobą uprawnioną do odbioru pism przeznaczonych dla pełnomocnika procesowego powódki. Stanowisko powódki, że skuteczność doręczenia wezwania temu pełnomocnikowi miałyby być uzależniona od posiadania przez R.R. także upoważnienia do odbioru pism przeznaczonych dla pełnomocnika, nie znajduje żadnego uzasadnienia, a przede wszystkim sprzeczne jest z treścią przepisu art. 138 § 2 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2000 r., III CKN 1217/99, LEX nr 51570). Oceny skuteczności doręczenia nie zmienia okoliczność, że – gdyby była prawdziwa – wezwanie, co wynika ze zmienionych twierdzeń powódki, w rzeczywistości odebrała w dniu 14 marca 2007 r. A.K. – Podinspektor d.s. obsługi w Biurze Obsługi Klienta powódki, gdyż i ona była osobą upoważnioną do odbioru pism skierowanych na adres powódki.

Powódka nie wykazała żadnych przekonujących okoliczności, z których mogłoby wynikać, że wezwanie do usunięcia braków zostało bez winy osoby, która je otrzymała, przekazane pełnomocnikowi powódki w czasie uniemożliwiającym mu na wykonanie wezwania w terminie w nim zakreślonym. Winę tej osoby należy zaś

traktować jak zawinienie samej strony, wobec czego nie było podstaw do przywrócenia terminu uchybionego przez powódkę (art. 168 § 1 k.p.c.).

Skoro braki skargi kasacyjnej, wniesionej przez powódkę, nie zostały usunięte w terminie, skarga, której nie odrzucił sąd drugiej instancji, podlega odrzuceniu przez Sąd Najwyższy (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).